

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, proti usnesení žalovaného ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 A 69/2016 – 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2016, č. j. 31 A 131/2016 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 1. 11. 2016 domáhal zrušení usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 A 69/2016 – 16. Krajský soud usnesením ze dne 9. 11. 2016, č. j. 31 A 131/2016 – 32, žalobu odmítl, neboť směřovala proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Uvedl, že žalobce byl v žalobou napadeném usnesení řádně poučen o možnosti podání opravného prostředku, kterým je kasační stížnost. Rovněž konstatoval, že žalobu odmítl bez toho, že by vyvolal žalobcem zamýšlenou proceduru navazující na souběžně uplatněnou námitku podjatosti, neboť z žaloby nelze dovozovat, že by žalobcovou snahou bylo skutečné vyřešení jeho sporů, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) dne 27. 12. 2016 kasační stížnost z důvodu, že nebyly splněny podmínky řízení před krajským soudem, v „tajném soudě“ jednal nezákonný úředník, stěžovatel neměl příležitost vyjádřit se k podjatosti členů příslušného senátu krajského soudu, stejně jako že krajský soud nebyl k vydání napadeného usnesení příslušný. K tomu stěžovatel dále uvedl, že napadeným usnesením byl nesprávně poučen o možnosti podat opravný prostředek, neboť proti napadenému usnesení nelze podat kasační stížnost, nýbrž toliko odvolání.

Stěžovatel dále v rámci kasační stížnosti vznesl námitku podjatosti proti členům příslušného senátu krajského soudu, konkrétně proti JUDr. Jaroslavě Skoumalové, JUDr. Lukáši Hlouchovi, Ph.D. a Mgr. Petru Sedlákovu, Ph.D.

Konečně pak stěžovatel požádal Nejvyšší správní soud o nařízení jednání a sdělil, že kasační stížnost odůvodní nejpozději ve lhůtě do 20. 11. 2017, což zdůvodnil velkým množstvím soudní korespondence a čerpáním dovolené.

Kasační stížnost je nepřipustná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to z dále uvedených důvodů.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně neúspěšné návrhy“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42, *„z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“* Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 5/2015 – 36: *„z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu“.* S uvedenou observací se očividně ztotožnil i krajský soud v napadeném rozsudku, když danou formulaci převzal do odůvodnění svého rozhodnutí.

V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností opět proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho „správní žalobu“ proti soudnímu rozhodnutí, konkrétně proti usnesení o odmítnutí žaloby téhož krajského soudu. Stěžovatel neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobily zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu, že žaloba podaná v dané věci je nepřipustná. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního

pokračování

práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takového chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoli podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších procesních úkonů, tj. nerozhodoval o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků ani o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Ani případné osvobození od soudního poplatku či ustanovení zástupce by totiž nemohlo zvrátit závěr soudu, že kasační stížnost musí být z výše uvedených důvodů odmítnuta. Jednalo by se tak o bezúčelný a zcela neefektivní postup (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele srov. usnesení NSS ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 – 10; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12). Ze stejného důvodu pak Nejvyšší správní soud nerozhodoval ani o žádosti o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2017

JUDr. Miluše Došková

2 As 351/2016

předsedkyně senátu